

ИТАЛИАНСКО ЛЯТО

ONE SUMMER IN ITALY

Copyright © 2018 Sue Moorcroft Limited

© Габриела Каменова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София 2019

ISBN: 978-954-28-2947-8

Сю Муркрофт

Италианско лято

Превод от английски
Габриела Каменова

 ciela

Пролог

Юли

– Не тъгувай, София. *Non frignare.*

София сепнато се върна към реалността. Не беше усетила кога баща ѝ, Алдо, се беше събудил. Клепачите му сякаш бяха стояли затворени от цяла вечност, а продължителният съсък от кислородната бутилка бе в контраст с накъсаното му дишане.

Тя придърпа стола си по-близо, радостна да види искрица в тъмните му очи.

– Не тъгувам. Просто се тревожа за теб. Нали все пак това ни е работата? Да се тревожим един за друг.

Алдо се засмя в отговор. Имаше красива и дяволита усмивка, сега загубила чара си заради синкавия цвят на устните му покрай проблемите със сърцето.

– Нямам предвид в момента. Искам да ми обещаеш, че няма да тъгуваш, когато вече ме няма – в гласа му още звънтеше мелодичността на Италия, но английският му беше безгрешен, тъй като бе живял във Великобритания цели тридесет години. София дотолкова бе привикнала да го слуша как говори и на двата езика, че понякога дори не ги различаваше. В последните няколко години обичното звучене на италианския му носеше спокойствие, а за нея представляваше възможност да поупражнява родния език на едната половина от семейството си. Не че освен родителите си беше виждала други свои роднини – от която и да било страна.

Усмивката, която беше предназначена специално за Алдо, потрепна.

– Обещай ми – настоя тихо той.

Очевидно това беше от голяма важност за него, затова София кимна.

– Ще се опитам.

– Не. Искам да ми обещаеш. Пропиля толкова години в грижи за мен и не искам повече да стоиш затворена в тази къща.

Сдържа безсмисленото си желание да го помоли да живее вечно.

– Добре, обещавам.

София знаеше, че напуснеше ли къщата им в Бедфорд, тогава единственото място, което досега бе считала за свой дом, щеше да ѝ бъде отнето. За да не го притеснява, беше премълчала пред Алдо за строителя, който бе огледал огромната пукнатина, ширнала се нагоре от стената в хола, та чак нагоре до стаята ѝ. Строителят беше препоръчал да се консултират с инженер. Според него пък земята под къщата беше започнала да потъва, а София добре съзнаваше и нуждата от нов покрив, както и беше наясно с нашествието от дървеници. Откакто здравето на Алдо се бе влошило, тя не спираше да се тревожи как щеше да поднесе новината за евентуалната продажба на къщата, с надеждата някой предприемач да я купи като проект, и така двамата с Алдо да получат поне малка част от истинската ѝ цена. Парите в момента бяха последната ѝ грижа.

Доволен, той кимна бавно и продължи да я гледа.

– Обещай ми и че ще започнеш да правиш всички неща, които вършат младите необвързани жени. Пътувай. Винаги си искала да пътуваш, а въпреки това стоя да ми помагаш. Отиди и се забавлявай.

– Татко, не искам да чувстваш...

– Няма да чувствам нищо, което да те тревожи – увери я с небрежно махване той и се намръщи уж укорително. – Но такава е предсмъртното желание на баща ти. Трябва да ми обещаеш.

Често бе споделяла с него как мечтае на закуска да се качи на самолет от летище „Станстед“ и по обяд да поспре в някое крайпътно кафене в Италия, още във времето, преди болестта му да направи подобно пътешествие невъзможно. София се усмихна, макар и с плувнали в сълзи очи. Той бе прекарал половината от живота си в грижи за нея, а тя – половината от своя в грижи за него, в последно време все в болничното легло в стаята му, с кислородните бутилки за фон.

– Добре, щом ще прибягваш до емоционална манипулация, стара лисицо, обещавам.

Смехът на Алдо проскърца в кислородната му маска и я замъгли.

– Обещай ми, че ще посетиш Монтелиберта. Понеже си нямаш никого в Англия, искам да видиш родния ми град. Остави цветя на баба си и дядо си – въздъхна. Дишането му пресекна. Потрепери. И продължи отново.

Сълза покапа по бузата на София, но тя отново се довери на черния хумор, който се беше превърнал в спасителен пристан за тях след всички операции и лечения с цел печелене на повече време. Но само до днес.

– Колко точно желаниа получава един умиращ татко?

Клепачите му се затвориха, а усмивката му потрепери.

– *Molti, molti*. Ще ми се да познаваше семейството си в Италия.

Въпреки състоянието на Алдо това разбуди любопитството на София. Той винаги бе щастлив да разказва за Италия, но към темата за семейството си подхождаше далеч по-предпазливо.

– И на мен ми се иска. Де да знаех повече за тях – отвърна му.

Алдо сбърчи чело.

– Всичко беше такава бъркотия. Мислех си, че идването ми тук е правилната постъпка. Но родителите ми... те бяха по средата. Разменяхме си много прочувствени писма и обаждания още когато ти беше малка. „Елате ни на гости в Англия“, им казвах, а те все отвърщаха със: „Вие елате“. Бяха убедени, че

прибера ли се вкъщи, ще закръпим отношенията си. Казвах им, че така само бихме вложили нещата. Чудех се как бих могъл да заведа Доун и теб в Монтелиберта. Болката щеше да бъде непоносима.

София се приведе нежно, а кръвта затуптя в ушите ѝ.

– Защо, татко? Защо не ни заведе там с мама? Или поне мен след смъртта ѝ? По средата на какво са били баба и дядо?

Дали Алдо най-после беше готов да ѝ разкаже историята, която я вълнуваше още от детството – за това как и защо беше напуснал родината си? Досега винаги беше внимавал да не разкаже повече от нужното и София знаеше само, че беше оставил брат си и родителите си в Италия преди тридесет и две години, за да се ожени за майка ѝ, Доун. Италианското му семейство не бе присъствало на сватбата. Доун беше починала, когато София беше на пет, а родителите на Алдо загинаха в пътен инцидент две години след това. Винаги бе контрирал нетърпеливите въпроси на дъщеря си със: „Твърде тъжно е за разказване. Не искам да те натъжавам“, а после бе разрошвал косите ѝ и подхващал друга тема за разговор.

Сега Алдо отвори очи и продължи да говори, сякаш изобщо не беше чул въпросите ѝ.

– Отиди в Монтелиберта и пий истинско „Орвието Класико“, както си му е редът. То е създадено за италианското небе, а не за британското – поспря за момент. Дишането му секна. Сетне вдиша отново. – Ако видиш чичо си Джани, предай му, че съжалявам.

Тя изтри сълзите от лицето си с длани. Беше ядосана, че баща ѝ за пореден път отбягваше въпросите ѝ, но беше толкова болен, че би било ужасно да настоява да разбере защо се извиняваше на брат, с когото не се бяха чували от десетилетия.

– Ще го сторя – хвана ръката му.

Усмивката на Алдо беше толкова немощна, че София едва я забеляза.

– Тогава ми обещавай едно последно нещо. Бъди щастлива, София. Бъди щастлива.

– Обещавам – прошепна тя.

Първа глава

На следващата година, с откриването на туристическия сезон, дойде времето на обещания номер едно, две и три. А именно: не тъжи, направи всичко, което подобава на една необвързана жена, и посети Монтелиберта.

София имаше подозрение какво се върти в главата на Давиде. Виждаше го как нарочно се мушка между черните железни маси на „Ил Джардино“ и се отрива в Еми, очевидно неустойимо привлечен към русокосата ѝ, синеока прелест.

Също като София, и Еми работеше в хотел „Каза Феличе“ вече от десет дни. Но понеже Давиде го нямаше досега, това беше първият път, в който и тримата бяха заедно на едно място – макар че София бе дочула как същият този колега кани Еми на среща още в първите десет минути от смяната. Ни най-малко не го отблъскваше стъписаното ѝ ахкане или засраменото поклащане на глава и затова продължаваше да се държи като разгонен пес.

Защитническият инстинкт на София бе пробуден от очевидното смущение на приятелката ѝ. Еми беше на осемнадесет и това беше първата ѝ лятна работа, да му се не види! Давиде беше поне с десет години по-възрастен от нея и син на шефката. София внимателно прецени кога да направи следващото си ходене към шублера, за да успее да се засече с Еми.

– Добре ли си? – прошепна ѝ.

В очите на Еми проблясваха гневни сълзи, докато слагаше две дъски разядки и чиния трюфели върху подноса си.

– Давиде е такъв мръсник.

– Вярно е. Просто дойдох да се уверя дали знаеш, че е син на Бенедета.

– Не ме интересува! Няма да го търпя да си отрива гадориите в дупето ми – Еми се врътна на пети и метна русата си опашка, тръгвайки към маса с три англичанки на средна възраст, които заслужаха чакането на храната си с няколко бутилки просеко.

Безсилна да помогне, София продължи да носи храна и напитки към своите маси и със замах поставяше отрупаните табели върху дланта си. Беше морна работа под обедното слънце, а живакът в термометрите се катереше високо, дори за началото на юни. Оглеждаше своя отдел, вадеше тефтера и химикалката, записваше поръчки, а после носеше храната и напитките до съответните маси. Бързо, живо, сръчно. С усмивка, с усмивка, с усмивка. Вземи парите. Разчисти масите; забърши ги. Не обръщай внимание на натежалите крака и болките в гърба...

– А-а! Ух!

София застина с препарат за почистване на прицел, а погледът ѝ потърси източника на сподавените викове. Отпред, в ъгъла до бара, Давиде се беше превил на две, с изцъклени очи.

А наблизо една зачервена Еми размахваше празен поднос.

– Извинявай. Стресна ме и подносът ми се изплъзна – каза тя, а след това подреди следващата поръчка с напитки и се изниза бързо надалеч, без намерение да крие победоносната си усмивка.

София също се усмихна притеснено, забелязала злобния поглед, който Давиде беше отправил към девойката.

– Дръж го под око – промърмори София, когато за пореден път засече пътищата им на бара. – Какво му направи? – Отново хвърли поглед към Давиде, който бе успял да се изправи и сега вземаше поръчката на едно италианско семейство.

– Праснах го в топките с подноса. В бъдеще да гледа да ги държи далеч от мен – но първоначалното щастие от тази победа вече изтляваше и докато слагаше четири кафета върху оръжието поднос, безпокойството на Еми нарастваше.

София изтри ръце в престилката си и преди да я последва, подреди прилежно собствения си поднос. Еми несъмнено

имаше своите прояви на сприхавост, особено почувстваше ли се застрашена, но на София такива типове като Давиде ѝ бяха ясни. Отмъщението му нямаше да закъснее.

Усмивнатата по време на вече познатите любовности от типа: „Чие е капучиното? А за кого е американото?“, в чест на собствените си клиенти, София наблюдаваше със свито в очакване на неизбежното сърце как Давиде се промъква зад Еми до масата с дамите точно когато девойката завърташе пълния поднос, за да остави няколко горещи чаши кафе на масата.

В същия момент Давиде се протегна лукаво и подносът полетя от ръката на Еми... право в скута на една от клиентките.

– Ох, ох, ох – скокна на крака жената. – Глупачка такава! Най-хубавите ми бели панталони! Как е възможно да си толкова непохватна?

– Съжالياвам – пребледняла и уплашена, Еми трескаво се заоглежда наоколо с подозрението, че някой беше подпомогнал подноса ѝ в полета му. Но Давиде предвидливо се беше изплъзнал надалеч и в момента наблюдаваше всичко от сенчестото коридорче, което водеше до рецепцията.

– Извинете ме – София тропна последното американо на масата и се спусна измежду точещите шии клиенти с престилка в ръка. Щом стигна до злощастната клиентка, тя топна белия памучен плат в поразтопената вода от изправените в кофата с лед бутилки просеко. – Бихте ли седнали обратно, за да постеля това върху бедрата Ви, в случай че сте се опарили. Ще размие и петното. Разбирам неудобството Ви, но съм сигурна, че „Каза Феличе“ ще заплати за почистването. Еми с право Ви се извини, но според мен някой я бутна.

– Така беше – долната устна на момичето потрепери. – Много съжالياвам, но подносът сякаш направо изхвърча от ръцете ми.

– Аха, те подноситe ги умеят тези работи – отвърна ѝ кисело госпожа Петносани гащи. Ала щом забеляза, че всички я гледат, си седна обратно и остави София да постели мократа престилка върху бедрата ѝ.

– В тази жега ще изсъхне съвсем скоро – отбеляза една от приятелките ѝ в ролята на някого, когото не са заливали с почти вряла течност. Усмихна се и на Еми. – Не се тревожи, миличка. И по-лоши работи стават.

София тъкмо се готвеше да предложи на Еми да се върне в бара и да поръча ново кафе, когато през двойните врати на хотела връхлетя Бенедета с Давиде по петите ѝ. Сърцето на София подскочи.

Бенедета Морбидели беше невероятна жена – едновременно безупречна и изтънчена и собственичка на целия хотел „Каза Феличе“, както и на кафенето му – „Ил Джардино“. По усмивката на Давиде си личеше, че именно той беше разпалил гнева на майка си и сега планираше да го наблюдава как бушува.

– Уволнена си! Изчезвай – кресна Бенедета на Еми и тъмното ѝ подобие на кок заподскача от прекомерните ѝ подканващи жестикулации с ръце.

Устната на Еми затрепери още повече.

– Но вината не беше моя.

– Вината не беше нейна – възрази и София. Сетне хубаво погледна Давиде и повиши глас, за да надвика един пристигащ до цветната леха в паркинга на хотела мотор. – Някой я е бутнал.

– Имаше един младеж наоколо – обади се същата дама с просекото, която се беше опитала да успокои нещата.

– Къш! – кресна Бенедета в лицето на Еми.

Еми отстъпи уплашено и взе жално да заеква.

– А-аз нямам к-къде да отида. Трябваше да остана т-тук до септември.

– Погледни! Погледни какво си причинила на клиентката ми! – Бенедета дръпна мократа престилка от краката на клетата женица.

На госпожа Петносани гащи беше започнало да ѝ отминава.

– Не бива да я уволнявате. Дори и да не са я бутнали, беше просто инцидент и нямате право да се отнасяте така с нея. Могат да Ви осъдят за това.

– Ще платя за почистването – проплака Еми и натъжено добави, – само да посъбера от бакшиши.

– Бакшиши ли? – Бенедета отново се захвана да крещи срещу Еми, този път на италиански, и да навиква как нямало да получи никакви бакшиши и трябвало още на момента да си събере багажа, да си тръгне от „Каза Феличе“ и да не се връща тук никога повече.

Чуждестранните туристи очевидно не разбираха вресъците на италиански, но всички вкупом зяпнаха, когато Бенедета отново избута Еми, най-вероятно за да я подтикне да тръгне към стаята си и да започне да си събира багажа. А Еми, която и думичка не разбираше, се разплака.

София нададе глас.

– Бенедета, може би е добре да обсъдим това някъде насаме? – А щом не я удостоиха с внимание, повтори въпроса си на италиански.

Яростта на Бенедета утихна съвсем малко, най-вероятно заради спокойния тон на София.

– Твърде малка е за тази работа. Трябва да намеря нов човек през уебсайта – обясни съдържателката на хотела отново на италиански.

София си пое дълбоко дъх.

– Всъщност беше Давиде. Беше започнал да прекалява и когато Еми му направи забележка да спре, реши да си отмъсти, като бутне подноса ѝ. Съжалявам, но го видях.

Давиде спря да се подсмивва и се захвана, оправдавайки се, да вика „Ама! Ама!“, докато говорещите италиански клиенти му мятаха мрачни погледи.

– За какво говорите? – настоя да разбере госпожа Петносани гащи.

София въпреки нарастващото си предчувствие, че влизането в спор с лесно раздразнимата Бенедета би я запратило да събира багажа си заедно с Еми, повтори обвинението си на английски. Сетне и английски говорещите клиенти отправиха неподозрителни погледи към Давиде.

– Не! – възрази Бенедета обидено. – Не и Давиде.

Тогава към събралата се групичка се приближи мъж с пригладена назад руса коса, мокра и запотена. Беше към трийсетте и носеше червена каска и черно кожено яке, а надолу беше облечен с рокерско облекло.

– Така беше. Видях този сервитьор да я бутане – обърна яростен поглед към Давиде. – Не те ли е срам да навличаш на момичето проблеми и после да се хилиш отстраняване?

– Ама, ама! – оправдаваше се отново Давиде. – Тя го изпусна. Нескопосана е. Какво съм виновен аз?

– Не го е изпускала! – София се обърна към моториста с надеждата, че английският турист щеше да продължи да я подкрепя. – Давиде, ти стоеше и си отриваше... отриваше предната част на панталоните си в нея и когато Еми те удари с подноса си, явно си решил, че искаш отмъщение. Че даже си отишъл да разправяш глупости на майка си – специално за Бенедета София повтори обвинението си и на италиански. Мотористът закива, скръстил ръце, и дори по време на обясненията на италиански добавяше по едно „Точно така беше“.

Бенедета, видимо недоволна от развоя на събитията, снижи глас и дискретно промърмори: „Ще говорим насаме, Еми“, след което мина покрай Давиде и му джафна на италиански вместо почистването на панталона да запише питиетата на госпожа Петносани гащи и приятелките ѝ за сметка на хотела и да поеме не само своите маси, а и тези на Еми.

Сетне шефката понечи да придърпа момичето вътре, но мотористът тръгна след тях.

– Планирах да отседна в хотела, но няма да го сторя, докато не получа думата Ви, че тази млада госпожица ще запази работата си.

София зяпна учудено. Господин Моторист наистина вземаше защитата си на Еми на сериозно. Какво толкова намираха мъжете в блондинките? Станеше ли дума за тях, до един започваха да се държат като глупаци.

Бенедета бързичко се обърна да потупа Еми по рамото и да я завърти с лице към масите.

– Ти оставаш. Всичко наред. Ти работиш. Извинявам сина си – обърна се към моториста с усмивка. – Вие гост на хотел? Добре дошли в „Каза Феличе“. Моля, елате след мен – мятайки лош поглед на Давиде из път, тя покани моториста вътре в прохладната сграда.

Малко преди да си тръгне, мъжът се обърна към София, усмихна ѝ се и ѝ намигна.

А тя се загледа след него с полупритворени в учудване устни.

Един нацупен Давиде мълчаливо разчисти бъркотията от разляното кафе и изпочупения порцелан, а София потупа Еми по рамото.

– Защо не отидеш да донесеш тортички на тези чудесни дами, за да ги похапват с кафетата си? Синьора Морбидели каза, че хотелът ще плати.

– Това е много мило от Ваша страна – отвърнаха дамите с просекото на София и заповтаряха „Не е ли много мило?“ една на друга.

– Благодаря ти – прошепна Еми, когато двете със София тръгнаха към бара. Така здраво се беше вкопчила в ръката ѝ, че сякаш далеч не беше на осемнадесет години. – Не знам какво щеше да стане, ако ме беше уволнила. Този мъж се появи точно навреме.

– Да, добре че този *клиент* беше видял всичко – София лекичко натърти на думата „клиент“, но прецени, че сега не беше точният момент да напомня, че винаги трябваше да се отнасят с уважение към отсядащите в хотела. – Ако искаш, отиди да чистиш засега, а аз ще събирам поръчките от твоите маси, докато ти мине.

Да, докато ѝ минеше държанието в стил „Доктор Джекил и мистър Хайд“. София никога не би и предположила, че Еми беше способна за секунди да се превърне от мило и кротко момиче в яростна и отмъстителна жена, ако не го беше видяла със собствените си очи.

Минути по-късно, щом засече Давиде до кухненската ниша, София го възнагради с най-широката си усмивка.

– Искаш ли да забравим за случилото се и да бъдем приятели?

Давиде просъска дума, която Алдо беше предупредил София никога да не използва, и изричането ѝ накара бащата на едно италианско семейство наблизно да му направи забележка.

– Значи не искаш – София бързичко се обърна и тръгна към нова маса зачервени и запотени туристи, за да засити спешната им нужда от студени напитки.

Ливай остави нажежената ситуация зад гърба си и последва жената вътре към рецепцията, объркан от бързата смяна в настроението ѝ. Само преди секунди беше размахвала закани за уволнение, а сега лъчезарно го водеше към изисканата млада дама зад рецепцията.

– Дъщеря ми Аврора с удоволствие ще Ви обслужи.

Аврора, момиче на около двадесетина години и пращящо от италианска шикозност – или каквато там беше италианската дума за шикозност, – се усмихна на Ливай, сякаш нищо на света не би могло да я направи по-щастлива.

– Бихте ли ми казали името си?

– Ливай Гън – беше доволен, че персоналът на хотела говореше английски, защото не бе имал възможност да научи и думичка на италиански преди внезапното си идване тук. Докато Аврора му разясняваше процеса по настаняването, той остави якето си „Джо Рокет“ и неприятно запотената си каска на рецепцията. Подплатата както в якето, така и в панталоните му беше задължителна на пътя, но не особено подходяща за жаркото слънце по време на пътешествието. На предишната си спирка, близо до Верона, беше топнал тениската си в ледена вода, преди да я облече обратно под якето си, ала все още се чувстваше като сварен.

Или може би просто още го държеше жегата от яда при случката преди малко? Инстинктът му да помогне на плачещата девойка го беше сграбчил с мощната си ръка и подкрепата му зад думите на другата сервитьорка беше сработила. Русичкото

момиче беше запазило работата си, а чернокосата жена му се беше усмихнала, макар че в очите ѝ се криеше любопитство.

Аврора приключи с щракането по клавиатурата и извади лист хартия от принтера.

– За Вас е стая 303, чийто балкон предлага гледка към град Монтелиберта. Гостите на хотела могат да използват и терасата в задната част на хотела, която предлага фантастична гледка към долината и върховете на Умбрийските планини. Терасата е свързана с трапезарията на долния етаж и много гости предпочитат да закусват там.

– Звучи чудесно. Обичам да рисувам пейзажи, така че на терасата би ми харесало.

Аврора се усмихна, обърна листа към него и му подаде химикал.

– Ще откриете много красиви гледки за рисуване тук. Моля Ви, ако имате нужда от информация или препоръка, попитайте ме. „Каза Феличе“ е семеен бизнес и майка ми очаква всички да влагаме старание в грижата си за клиентите.

– Убеден съм, че за нея клиентите винаги са на първо място – отвърна недоволно Ливай, сещайки се отново за плаещата сервитьорка. Щом получи ключ, колебливо запуши уши за повиците на студената бира от ресторанта и тръгна през малката рецепция обратно към слънцето навън, което напичаше русолявата му глава. Черното „Дукати Диавел“ с червена рамка и калници все още излъчваше топлина от дългия път през Англия, Франция, Германия, Австрия и Италия от последните три дни в неспирно каране. Ливай не се застоя, докато прехвърляше добре навитите си бельо, тениски и панталони от нишата под седалката – най-близкото до багажник място, с което разполагаше един мотор – в платнената чанта, която носеше точно за тази цел. През цялото време наглеждаше „Ил Джардино“ и персонала му, които си проправяха път през препълнените маси.

Младото момиче – съдържателката я беше нарекла Еми, – макар и да изглеждаше в опасност от смачкване под тежестта на един пълен поднос, се движеше бързо, с порозовяло от умо-

ра лице. След няколко минути в наблюдение Ливай заключи, че с нея всичко беше наред, и провери Давиде, който чистеше масите с ядосан размах и май не можеше да реши коя от двете сервитьорки да засипе с гневните си погледи. На Ливай не му допадаха мъже, които упражняваха сексуален тормоз над младите си колежки, а пък фактът, че този се беше оказал и син на собственичката, просто бе влошил нещата. Малък негодник. Обикновено оставяше хората да си живеят живота, но неговото старче, татко му Гън Куршума, цял живот собственик на авто-сервиз, винаги се отнасяше към работниците си приятелски и с уважение. А когато основа собствения си бизнес, Ливай също последва примера му.

Щом опразни и втората ниша, той погледна към чернокощата сервитьорка, чиято вдигната коса блестеше на слънцето. Изглеждаше между тридесет или тридесет и пет. Черната рокля подчертаваше извивките ѝ, а около ханша ѝ беше завързана бяла престилка.

Докато я наблюдаваше, тя се спря да поговори с Еми с пълен поднос чаши в ръка. Изглежда, беше на страната на младото момиче, съдейки по начина, по който се беше хвърлила в битка за нея – и то впечатляващо, едновременно на английски и на италиански. След като погледа още няколко секунди, Ливай заключи багажника си, грабна палитрата си от въжетата, с които я беше вързал, и влезе в хотела.

Сега, когато се върна в хладното фойе и имаше възможността да разгледа „Каза Феличе“, местенцето му се стори приказно. Олющените петна по стените бяха боядисани в бяло, което изпъкваше на фона на тъмносивия мрамор на пода и по рецепцията. Покрай стълбището се виеше дървен парапет.

Стая 303 се оказа точно толкова приятна изненада, колкото и фойето, макар че беше със странна форма. Беше обзаведена с модерно легло и разнообразна смесица от елегантни мебели в сравнение с банята, която пък беше модерна и изчистена. Ливай си беше запазил „престижна“ стая, която беше единственото свободно за момента място, така че остана доволен от похарче-

ните седемдесет евро отгоре за вечер най-вече заради терасата, която предлагаше изглед към редиците теракотени покриви и виещия се надолу по хълма път, към камара сгради в ниското.

Монтелиберта беше не толкова популярна, но важна туристическа дестинация и голяма част от града беше изваян от същия хълм, върху който беше издигнат – досущ като малкото братче на съседния град Орвието на север. „Каза Феличе“ се издигаше в края на града, усамотена на своето си местенце, и въпреки това само на десетина минути пеша от центъра. Според уебсайта на трите ѝ етажа бяха разположени петдесет стаи за гости. Пътят навън, Виа Вирджилио, водеше към обширен парк. „Ил Джардино“, мислеше си той, беше идеално разположен да изкуши глада и жаждата на уморените от разходка хора.

Земята се стелеше надолу от хотела и от другата страна и Ливай поспря да се наслади на гледката над храстите и лавандуловата градина под терасата, зад които се простираше долината. По хълмовете обширни местенца бяха нагъсто застлани от дървета под мержелеещите се лилави върхове като фон, на някои от които бяха кацнали други градчета. Ливай тръпнеше да извади боите си, които за него представляваха средство за отдых още от ученическите му години. Ала вместо това, усетил къркорещия си стомах, се върна вътре на хладно, за да си вземе душ и да се отправи обратно надолу в търсене на нещо разхладително.

Половин час по-късно вече седеше под сенките на един от белите чадъри в „Ил Джардино“. Не му беше трудно да си намери свободна маса. Вече беше към три часа, така че повечето туристи най-вероятно вече бяха обяждали. Двете сервитьорки все още работеха и чернокосата застана пред него и извади тейфтерче и химикал от джоба на престилката си.

– *Buon giorno* – поздрави той и си поръча голяма бира и оризова топка аранчино, пълнена със сос болонезе.

– Веднага – сервитьорката се върна след няколко минути с висока чаша светла бира и я остави на масата. – Аранчиното Ви ще бъде готово след малко – сетне бързичко се огледа наоколо

и сниши глас: – Благодаря Ви за помощта по-рано днес. Всичко мина много по-гладко.

– Просто така беше редно – Ливай отпи дълга и доволна глътка от бирата си и хладната течност отми и последните пръски прах от гърлото му. И понеже жената вече беше по-вдигнала темата, реши да попита: – Другата сервитьорка добре ли е?

– Така смятам – очите ѝ му се усмихнаха. – Не съм сигурна как точно сте видели инцидента, когато Вие и моторът Ви пристигнахте едва след него, но съм благодарна. И знам, че Еми също е.

На първото Ливай сви рамене.

– Онзи тип, Давиде, не е ли наоколо?

Тя се усмихна с равните си бели зъби.

– Бенедета реши, че е добра идея да го пусне в почивка.

Той се засмя в отговор.

– Предполагам, че „Каза Феличе“ не е като онези огромни места, на които е лесно да назначиш двама души в двата различни края на сградата, така че да няма шанс да се засекат.

Тя кимна.

– Особено когато двете с Еми живеем тук.

– Всички от персонала ли живеят тук?

– Не, повечето в кухнята, както и камериерките и голяма част от сервитьорите са местни, но Бенедета обича да има няколко души, говорещи английски, заради туристите. Еми говори също и немски.

– Невероятно – отвърна той. – Кога приключва смяната Ви? Усмивката ѝ потрепна.

– По-добре да се връщам на работа – и тя бързичко тръгна нанякъде.

Наблюдавайки я как преминава към друга близка маса и започва да я разчиства, Ливай осъзна, че е приела въпроса му като покана да се присъедини към него след края на смяната си.

С вдигането на чашата бира прикри наранената си усмивка. Бързият ѝ отказ определено го беше поставил на място.